Ponedjeljak, 23.04.2012.g.

OHOLOST, OHOLOST! PONIZNOST, PONIZNOST! Kako li se ta dva osjećaja, ta dva stanja moje duše, bore u meni. Zli napada pa napada! I ne bira.

Kako li je samo lukav taj ZLI i ti njegovi duhovi! Kako li samo zna gdje smo mi ljudi "najtanji"!

Ali, tu su i dobri duhovi. TU JE MOJ ANĐEO ČUVAR!

I uvijek, na svakoj misi, kod ispovijedi na početku mise, ja Gospodinu priznam svoje nesavršenstvo, svoje grješnost radi moje oholosti, licemjerja, neumjerenosti. Ima i drugih grijeha, ali ovi su tako česti, tako me zli "dere" po njima, da ih stalno osjećam.

I tako neki dan na misi sam imao ponovno razgovor s Gospodinom, predajući mu ove moje grijehe i moleći Ga da se ja u svemu tome smanjujem A ON DA RASTE.

MOLIO SAM GA DA POSTANEM ŠTO PONIZNIJI, DA ME RIJEŠI,

KOJE LI RIJEČI, NEPONIZNOSTI, OHOLOSTI DA SAM NETKO I

NEŠTO, LICEMJERJA U RAZNIM OBLICIMA.

A On mi pošalje u misli jednu situaciju u kojoj sam se našao prije 10-tak dana.

Moj brat oženio je jednu ženu, romkinju. I ZAČAS, KADA GOD BI NETKO REKAO OVAKVU REČENICU, ZLI BI U NAS USAĐIVAO OHOLOST I LICEMJERJE. TAKVI SMO MI LJUDI. MI SMO NEŠTO A ROMI SU PUNO MANJI U NAŠIM OČIMA!

A ja sam zahvaljivao Gospodinu što je tu dragu ženu poslao u život mojega brata. ONA MU JE NAJVJEROJATNIJE SPASILA ŽIVOT. I OVOZEMALJSKI I ONOZEMALJSKI!

Prije dvadesetak godina brat je otišao na služenje vojnog roka i tamo izgubio nogu. Visoko pri kuku. Jedva je ostao živ. Po rehabilitaciji se nadao da će s nekom protezom ponovno imati neki normalan život i da se to tako neće vidjeti da je bogalj i invalid. TO JE NEGDJE JAKO TEŽAK OSJEĆAJ!

No, pošto mu je od noge ostalo samo nekoliko centimetara kosti, nikakva proteza tu nije mogla pomoći.

Pa je brat "pukao". Počeo piti i uništavati se i iznutra i izvana. Ja sam pokušao pomoći koliko

sam mogao. I svi mi drugi, kako god smo mogli, onako po našim ljudskim mjerilima.

I "lijepile" se i neke djevojke za njega misleći da će imati veliku vojnu penziju ili slično. No, brat to nije dobio. Nikakvu odštetu, nikakvu veliku mirovinu. Jer je kao nastradao svojom krivicom. Tek je dobio invalidninu kao i svaki drugi čovjek, ništa posebno.

I uz sav naš trud, brat je propadao. Sve dok jednog dana nije u nekoj krčmi susreo jednu konobaricu, romkinju.

NIJE ONA U NJEMU GLEDALA NITI INVALIDA, NITI PENZIJU, NITI PIJANICU. ONA JE U NJEMU VIDJELA ČOVJEKA U KOJEG SE ZALJUBILA I S KOJIM JE ŽELJELA PROVESTI ŽIVOT.

I tako su oni krenuli. Brat je prestao piti i doveo ju je doma. Sredina u kojoj mi živimo ima prema Romima loš odnos. OHOLOSTI I LICEMJERJA. I najobičniji naš čovjek smatra se boljim od svakog Roma.

I moja obitelj nije tu dragu ženu prihvaćala. Možda ne toliko riječima koliko djelima i ponašanjem.

O KOJEG LI LJUDSKOG LICEMJERJA I OHOLOSTI!

Ja nisam toliko ima s tim brige. Ja sam tu dragu ženu gledao kao osobu koja je spasila život mojemu bratu, koja ga voli takvog kakav je i ako je njemu bila dobra, a bila mu je, onda sam ju i ja prihvatio kao svoju i nikada ju nisam drugačije gledao.

Oženili su se, Gospodin im je podario i troje prekrasne dječice.

A PODARIO IM JE I ONO ŠTO MNOGE

OBITELJI DANAS NEMAJU. MEĐUSOBNU

LJUBAV I POŠTOVANJE.

I nastavili su živjeti. Žive u siromaštvu, jedva spajaju kraj s krajem.

ALI, I BRAT I ŠOGORICA SE SMIJU,

NJIHOVA DJECA SE SMIJU. KADA IM JE

TEŠKO ONDA PLAČU, ALI RIJETKO ZA TO

OKRIVLJUJU DRUGE.

I ja im često znam pričati o Gospodinu. I vidim da i oni u Njemu rastu.

A šogoričin otac je prije neki mjesec obolio od raka. Bio je i u bolnici pa su ga vratili doma jer da mu više nema spasa s obzirom da se rak proširio.

Tako, to me dosta pogodilo, jer možda da su imali novaca, bilo bi se našlo neko liječenje. Tko zna? Ovako, njezin otac je doma čekao smrt.

I sve do tih trenutaka ja nisam imao nikakvog dojma oko toga da li Romi, i koliko, imaju vjere u TROJEDINOGA BOGA. Da li se krste, idu na Prvu pričest i Svetu potvrdu, da li idu u crkvu na mise, itd.

Ja sam se počeo moliti svaki dan za njezinog oca. Pa sam ju pitao da li je njezin otac kršten u crkvi. Ona mi je rekla da je. Malo me to iznenadilo pa sam joj rekao da super, da neka onda ide kod svećenika neka mu dadne BOLESNIČKO POMAZANJE. Da je to jedan od SVETIH SAKRAMENATA kojeg nam je Gospodin ostavio kako bi si pomogli u takvim situacijama, kada je čovjek teško bolestan.

Na žalost, u našem kraju se uvriježilo mišljenje da se taj sakrament treba koristiti samo onda kada je netko blizu smrti, kad svaki čas treba umrijeti. No, taj sakrament se koristi u svim situacijama kada je čovjek u teškoj bolesti. Preporuka je nekih dva puta na godinu, svakih šest mjeseci.

No, rekao mi je brat da je to taj njegov bolesni tast odbio, da nije baš u vjeri i da ne ide u crkvu na mise.

Bilo mi je to žao i stalno me "kopkalo" da i ja odem jedanput do tog čovjeka i da o tome popričam s njim. Oni žive u udaljenom mjestu pa nisam nikad otišao. Možda je tako bilo i najbolje. Gospodin zna. No, nekoliko dana prije smrti, ipak je brat tražio svećenika koji je došao i dao tom čovjeku na samrti bolesničko pomazanje. Tako mi je rekao.

I sada zapravo dolaze ti trenuci koji su mi "došli" u misli na misi u crkvi.

Čovjek je umro te smo supruga i ja otišli na sprovod.

Dovezli smo se na groblje, pred grobnu kuću. A tamo je bilo sve puno ljudi i djece. Sve Romi. Nisam mogao vjerovati da je toliko ljudi, Roma, koje dosta ljudi iz moje sredine smatram niže vrijednim ljudima, došlo na jedan crkveni, katolički sprovod.

I svećenik, molitva, i sve drugo što uz sprovod ide.

I SVI TI LJUDI SU BOŽJA DJECA. I SVE NJIH GOSPODIN VOLI. I RADI SVIH NJIH JE DOŠAO, BIO MUČEN I RAZAPET. I RADI SVIH NJIH JE USKRSNUO.

I ja sam se tako lijepo osjećao na tom sprovodu! Za mene je to

bila BOŽJA SLAVA NA DJELU! GOSPODIN I NJEGOVI

ANĐELI SU BILI TAMO SA SVIMA NAMA.

I SVI SMO SE MI TAMO MOLILI GOSPODINU DA BUDE MILOSTIV PREMA DUŠI POKOJNIKA.

I DA JE NJEGOVI ANĐELI ODNESU PRED NJEGOVO LICE.

Ona prva nelagoda, kako će to biti, brzo je nestala. TO SU BILI ONI OSTACI OHOLOSTI KOJA JE JOŠ U MENI. Ali, začas sam se počeo prekrasno osjećati. Kada sam vidio te obične ljude kako doživljavaju život.

ONAKO KAKO IM GA GOSPODIN NOSI.

NJIHOVE KUĆE SU MALE I TROŠNE.

NJIHOVA DJECA ISTO IDU U ŠKOLE, ALI I PROSE PO

KUĆAMA.

MNOGI OD NJIH POKUŠAVAJU RADITI PO FIRMAMA, ALI

I KOPAJU PO SMEĆU, SKUPLJAJU STARO ŽELJEZO I

PRODAJU GA DA ZARADE ZA ŽIVOT.

I NEKI OD NJIH KRADU. ALI NIKADA NISAM ČUO DA JE

NEKI ROM UKRAO NEKU FIRMU, DA JE UNIŠTIO NEKO

PODUZEĆE.

NE, NIJE, ALI SE MI SVI SMATRAMO BOLJIMA OD NJIH.

ALI TI ROMI SE SMIJU I PLAČU OD SRCA. UZIMAJU

ŽIVOT KAKAV IM JE GOSPODIN DAO. BORE SE I

SNALAZE KAKO ZNAJU I UMIJU.

NO, IMAJU JEDNU MANU. JEDNU

VELIKU MANU.

ŠTO U SVIMA NAMA OSTALIMA

IZAZIVAJU OGROMNE NAPADE

OHOLOSTI I LICEMJERJA.

To mi je Gospodin htio poručiti u onim trenucima na misi, kada sam Ga molio da me riješi "neponiznosti".

DA AKO SE BUDEM S NJIMA OSJEĆAO DOBRO, MIRNO,

ZADOVOLJNO, AKO SE PREMA NJIMA NE BUDEM OSJEĆAO

NADMOĆNO, OSUĐUJUĆE, DA ĆU RASTI U PONIZNOSTI.

JER SVI SMO MI NJEGOVA DJECA. I JA I ROMI. SAMO ŠTO MI

OSTALI MISLIMO DA SMO BOLJI OD ROMA I BLIŽI GOSPODINU.

HA, NE ZNAM BAŠ. SVE TO ŠTO SAM DOŽIVIO TAJ DAN U

MENI JE RAZVILO MISLI DA SU TI LJUDI IZNAD NAS A NE MI

IZNAD NJIH.

U GOSPODINOVIM OČIMA. A TO JE

NAJBITNIJE, KAKVI SMO U

GOSPODINOVIM OČIMA.

GOSPODINE, DAJ DA RASTEM U TVOJIM

OČIMA, SNIZUJUĆI SE U SVOJIM

OČIMA I OČIMA MOJE OKOLINE!

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE!